

Sygn. akt IV CZ 58/19

POSTANOWIENIE

Dnia 12 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marta Romańska

SSN Karol Weitz

w sprawie z wniosku E. G.
przy uczestnictwie Ł. R. i M. R.
o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 12 września 2019 r.,
zażalenia wnioskodawczyni
na postanowienie Sądu Okręgowego w R.
z dnia 11 grudnia 2018 r., sygn. akt IV Ca [...],

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 24 maja 2018 r. Sąd Okręgowy w R. oddalił apelację wnioskodawczyni E. G. od postanowienia Sądu Rejonowego w R. z dnia 10 lutego 2017 r., którym oddalony został wniosek o stwierdzenie, że G. R. nabyła przez zasiedzenie z dniem 23 maja 1951 r. własność części działki o nr. ewid. 20, oznaczonej nr 20/2 o pow. 0,0203 ha, położonej w A., gm. K. Przyczyną oddalenia wniosku było uznanie, że wobec samoistnego posiadania tej nieruchomości w złej wierze nie upłynął czas wymagany do zasiedzenia.

Sąd drugiej instancji, rozpoznając apelację podzielił w zasadniczej części ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego, dokonując niewielkiego uzupełnienia postępowania dowodowego, przychylił się także do oceny prawnej sprawy.

Wnioskodawczyni wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego, która została odrzucona postanowieniem Sądu Okręgowego w R. z dnia 11 grudnia 2018 r. na skutek upływu terminu do uzupełnienia braków tej skargi, który to termin minął 15 listopada 2018 r.

W zażaleniu na powołane postanowienie wnioskodawczyni zarzuciła Sądowi Okręgowemu, że odrzucił skargę kasacyjną w sytuacji, gdy pełnomocnik dowiedział się o istnieniu braków formalnych skargi z postanowienia o jej odrzuceniu, otrzymanym dnia 2 stycznia 2019 r. Złożył więc w ustawowym terminie wniosek o przywrócenie terminu do uzupełnienia braków formalnych skargi kasacyjnej oraz te braki uzupełnił. Wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Z dokumentów zgromadzonych w sprawie wynika, że pełnomocnicze skarżącej dnia 15 listopada 2018 r. został doręczony odpis zarządzenia z dnia 22 października 2018 r. wzywającego do usunięcia braków wniesionej skargi kasacyjnej. Skutek doręczenia nastąpił przez dwukrotne awizo przesyłki sądowej skierowanej do kancelarii pełnomocniczki skarżącej wnioskodawczyni. W terminie ustawowym braki skargi nie zostały uzupełnione. Sąd Okręgowy postąpił więc prawidłowo odrzucając skargę na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c.

Wskazanie w zażaleniu na trudności z doręczeniem pisma zawierającego wezwanie do usunięcia braków nie jest wystarczające, zawiera ogólne twierdzenie o nieprawidłowości doręczenia przez pocztę, bez potwierdzenia tego drogą skutecznie wniesionej reklamacji, jak również odniesienia się do innej korespondencji nieprawidłowo doręczanej w tym samym okresie. Skarżąca nie wykazała, aby wystąpiły zarzucane w zażaleniu nieprawidłowości w postępowaniu doręczyciela, polegające w szczególności na nie pozostawieniu awiza i to dwukrotnie, dlatego Sąd prawidłowo uznał, że zarządzenie zostało prawidłowo doręczone (por. uzasadnienie postanowień Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca

2014 r. II CZ 13/14 i z dnia 17 stycznia 2019 r., nie publ.). Przyznać należy słuszność twierdzeniom w zażaleniu, że konsekwencje odrzucenia skargi są bardzo dotkliwe dla strony postępowania, której dotyczą, ale po to są wyznaczone terminy zawite przez ustawodawcę do wykonania określonych czynności w postępowaniu sądowym, żeby ich upływ powodował wygaśnięcie uprawnień, w tym wypadku procesowego. Przemawia za tym konieczność zapewnienia realizacji zasady pewności prawa i bezpieczeństwa stron postępowania, w tym wypadku jego uczestników. Niedoręczenie stronie postępowania pocztowej przesyłki sądowej należy przynajmniej uprawdopodobnić; nie wystarczy samo oświadczenie, że zawodowy pełnomocnik strony, prowadzący kancelarię nie otrzymał takiej przesyłki ani nie była ona awizowana.

Z tych względów należało na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzec jak w postanowieniu.

jw